

A Fővárosi Ítéltábla Németh Zsolt hozzátartozó (fél címe 2) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek, dr. Buczkó Péter ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. február 25. napján meghozott, 33.P.22.293/2013/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 140.000 (Száznegyvenezer) forint + áfa együttes első- és másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 84.000 (Nyolcvannégyezer) forint együttes kereseti- és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felperesről azt közölte, hogy a felperes azért adta vissza a ...-díjat, mert önmagát arra érdemtelennek tartja.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 200.000 forintot és ennek 2013. március 19. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Felhívta az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 36.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. § (1), (2) bekezdéseit, 339. § (1) bekezdését, 355. § (1), (4) bekezdéseit, 360. § (1), (2) bekezdéseit, az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (2), (3) bekezdéseit, 206. § (3) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 13., 14., 15. számú állásfoglalásait, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait.

Azon, felperes által sérelmezett közlés tekintetében, mely szerint a felperes folyamatosan az NMHH illegitimitásáról beszél, jogsértést nem állapított meg. Megítélése szerint az alperes védekezésében helyesen hivatkozott arra, hogy a közlés tekintetében véleménynyilvánításról van szó, melyet az alperes arra alapítva alakíthatott ki, hogy a felperes korábban a médiaszabályozást rendszeresen és széles körben bírálta. Ilyen körülmények között a felperes jóhírnévhez fűződő joga nem sérülhetett, különös tekintettel arra, hogy

közzsereplőként fokozottan kell tűrnie a megnyilvánulásaival kapcsolatos bírálatokat.

Azzal a közléssel kapcsolatosan, mely szerint a felperes a ...-díjat azért adta vissza, mert arra érdemtelennek tartotta magát, szintén arra a következtetésre jutott, hogy az alperes egyfajta véleményt nyilvánított a felperes tevékenységével kapcsolatban.

A felperesi nyilatkozatokat értékelve megállapította, hogy azok azzal voltak kapcsolatosak, miszerint a felperes számára a ...-díj vállalhatatlan, mivel olyan személy is megkapta, aki arra érdemtelen. A felperes ilyen tartalmú kijelentéseivel kapcsolatosan nyilatkozott az alperes, melyek tartalmából az átlagolvasó számára nyilvánvaló, hogy az alperes maga is belátta, hogy a díjazás tekintetében rossz döntést hozott. Ezt követően az alperes arra kérte fel a díjazottat, hogy a kitüntetést adja vissza, mivel más jogszabályi lehetősége nem volt.

Mindezeket összevetve, annak megfogalmazása, hogy a felperes azért adta vissza az állami kitüntetést, mert önmagát arra érdemtelennek tartotta, tényállításban megfogalmazott véleménynyilvánítás, amely nem felel meg az ésszerű gondolkodásnak és a gyakorlati tapasztalatoknak és ellentétes a felek által kiadott közlemények tartalmaival. Mindebből arra következtetett, hogy az alperes a valóságot hamis színben tüntette fel, és ez a felperesre nézve sértő is. Az alperes által megfogalmazott közlemény alkalmas a felperes jóhírnévének megsértésére azzal, hogy a valóságban zajló közéleti eseményekkel összefüggésben a felperes személyével kapcsolatosan olyan közlést tett, amely téves következtetés levonására ad alapot.

Utalt arra is, hogy az a vélemény, mely szerint az alperes azt gondolja, hogy a felperes alkalmatlan és érdemtelen a ...-díjra, ezért örül annak, hogy az események hatására, de visszaadta a ...-díjat, jogsérelem nélkül kinyilvánítható.

Mivel véleményként értékelte a közlést, az ítélet rendelkező részében mellőzte a valótlan tényállításra, illetőleg a való tények hamis színben való feltüntetésére utalást.

A nem vagyoni kártérítés megítélésével összefüggésben azon az állásponton volt, hogy külön bizonyítás nélkül is elfogadható és köztudomású, hogy az alperes jogellenes magatartása a felperesnek hátrányt okozott.

A nem vagyoni kártérítés összegét 200.000 forintban állapította meg. Köztudomású tényként értékelte, hogy a felperest az alperesi közlemény hatására hátrányok érték. A felperes által igényelt összeget nem tartotta eltúlzottnak, az megfelelt a hasonló jellegű ügyekben kialakult bírósági gyakorlat szerinti mértéknek.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperesi kereset teljes elutasítását.

Másodlagosan indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását.

Az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a véleménynyilvánítását jogsértőnek. Az elsőfokú bíróság lényegében azt fogalmazta meg, hogy miután az alperes belátta, hogy a díjazás hibás volt, ezt követően már nem fogalmazhat meg a felperes tekintetében ironikus vagy sarkos véleményt, mivel az okszerűtlenné válik.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a nyilatkozatsorozat egymásra épülő indokait, és egyes nyilatkozatok kiváltó előzményeit és összefüggéseit. Közléseiben két téma különült el, egyrészt a tévedés belátása, másrészt a politikai és közéleti vita részeként ettől függetlenül tett olyan nyilatkozat, amely a Kormányt élesen bíráló újságíróknak

és közszereplőknek szólt. A tévedés beismerése, majd a felperes által kifogásolt közlés sorrendisége és tartalma alapján sem minősülhet ésszerűtlennek, vagy logikailag tarthatatlannak.

Álláspontja szerint a szólásszabadság keretei között a felperesi álláspont és a cselekmény egyébiránt szabadon interpretálható úgy is, hogy ha a díj adományozója a felperes számára egy elfogadhatatlannak tartott személyt tart érdemesnek a díjra, akkor a felperes magát inkább nem tartja arra érdemesnek és inkább lemond a díjról.

Az alperesi vélemény egyáltalában nem volt indokolatlanul bántó, mert az a közlés, hogy valaki magát egy rangos díjra érdemtelennek tartja, az nem feltétlenül minősül negatívnak vagy sértőnek. Nem vette továbbá figyelembe az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a felperes közszereplőnek minősül, ezért az átlagosnál nagyobb mértékben kell túrnia a kritikát. A felperest ért bírálata nem minősült az átlagosnál erősebb kritikának, vagy értékítéletnek. A nyilatkozat hangvétele nem haladja meg azt a mértéket, amely a közélet szereplői között mindennaposnak tekinthető.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés tekintetében is tévesen határozott. Ez a szankció csak akkor alkalmazható, ha a felperes igazolja, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben valóban olyan kár és hátrány is felmerült, amely csak a nem vagyoni kártérítéssel kompenzálható. A felperes nem is valószínűsítette azt, hogy a kijelentés miatt bármiféle negatív megítélés érte. Téves olyan szempontból is a marasztalás, hogy az elsőfokú bíróság csak az egyik közlés tekintetében tartotta alaposnak az igényt, mégis a teljes igényelt nem vagyoni kártérítést megítélte a felperes javára.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint csak a fellebbezéssel érintett részében bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett elsőfokú bírósági állásponttal nem értett egyet, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint alapvetően és elsődlegesen a peres felek cselekvéseinek sorrendisége, cselekvéseinek értékelése és nyilatkozataik tartalmának megítélése alapján lehetett állást foglalni a felek közötti jogvitában.

A felperesnek a díj visszaadásával kapcsolatos nyilatkozata, az alperesnek az adott személy díjazásával kapcsolatos döntésének kritikája volt, mely egyben a felperes többrétű ellenérzésének kifejezésre juttatását is jelentette. A felperes által a perben sérelmezett nyilatkozat az alperes részéről pedig kifejezetten ezen felperesi cselekvéssel kapcsolatos minősítés volt. Az alperes tehát elsősorban a felperes ...-díj visszaadását kinyilvánító magatartását véleményezte. Egyetértett ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felperes által sérelmezett miniszteri válasz az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdése által oltalmazott véleménynyilvánítás. Ez a véleménynyilvánítás azonban elsősorban a felperes protestációjának kifejezését érintette, nem pedig a felperes újságírói tevékenységének minősítését jelentette. A felperesnek a ...-díjról való lemondása az alperes által a véleménynyilvánítás körében szabadon volt közölhető. Az alperes a nyilatkozatával a felperes irányába kritikus, ironikus megjegyzést tett,

kifejezetten a felperesnek - az utóbb tévesnek értékelt - díjazástól elhatárolódó magatartása miatt.

Ilyen összefüggések mellett az alperes véleménye nem volt sem illogikus, sem az eset összes körülményét figyelembe véve bántó, vagy sértő tartalmú. Az értékelés során figyelemmel kellett lenni arra, hogy a felperes erőteljes, cselekvésben is megnyilvánuló véleménynyilvánítást tett az alperes díjazási tevékenységével kapcsolatosan.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság a jogalap tekintetében sem tartotta alaposnak a felperesi keresetet a másodfokú bíróság, ezért annak jogkövetkezménye, vagyis a nem vagyoni kártérítés iránti igény sem lehetett alapos.

Az alperesi fellebbezés eredményre vezetett, ezért a felperes köteles viselni a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes első- és másodfokú perköltségét.

A perköltség az alperesi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megillető ügyvédi munkadíj. Az alperes és jogi képviselője az elsőfokú eljárás során felmutatott megbízási szerződés szerint 28.000 forint + áfa/óra megbízási díjban állapodtak meg. A másodfokú bíróság az eljárás egészére nézve öt munkaóra elszámolását ítélte arányban állónak az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, és ennek alapján 140.000 forint + áfa perköltség megfizetésre kötelezte a felperest az alperes javára.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési- és kereseti illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2015. április 16.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő